

ifølge Takstloven 15 Øre, men Aarhuserne havde hidtil hver Søndag kørt saa gladeligt i Sköven for 10 Øre. Den ærede Minister svarede, at det mente han nok kunde vedblive at eksistere, der skulde ikke blive lagt paa, da det var Ekstratog. Der har hans Efterfølger ligeledes administreret paa en ganske ejendommelig Maade, idet han mir nichts, dir nichts har sløjft disse Tog, saa at de slet ikke løbe mere. Her ser man atter en ejendommelig Maade at opfylde Forgængerens Løfter paa. Ministeren sagde den Gang, at det var hans Opfattelse, at noget saadant ikke vilde ske. Det bliver sagt, at naar disse Risskov Toge ere sløjfede — og det kan jo gerne være, at den ærede Minister ligeledes vil skyde sig ind under dette med Hensyn til de 4de Klasses Tog, som jeg omtalte før — er det af Mangel paa Materiel. Ja, det er jo noget, der raabes paa, at der mangler Materiel. Fra temmelig paalidelig Kilde ved jeg, at man paa Statsbanernes Værksted i Aarhus netop i den Tid, det var galt med Bremserne paa Banerne, pillede de gamle kasserede Bremsklodse op af Brökkassen og satte dem paa Vognene. Det maa altsaa virkelig knibe med Materiel, naar man gaar saa vidt. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling) — jeg ser ham ikke her i Dag — lagde saa flot Skylden over paa os. Jeg mindes — det kan være lidt fejlt anbragt — et Ord af Mark Twain: Man taler og skriver bedst om det, man ikke kender til. Det ærede Medlem er meget sjældent i Salen, og det kan jo være, at det ærede Medlem heller ikke har Tid til at læse Rigsdagstidenden, thi der er netop under denne Finanslovsbehandling fremkommet Oplysninger, som vise, at Manglen paa Materiel ikke er Folketingets Skyld. Det ærede Medlem udtalte, at der mangler Materiel, fordi en Række Forslag mødte Modstand fra dette Tings Side. Hvis det ærede Medlem havde været her, vilde jeg have henvist ham til at læse i Rigsdagstidenden Spalte 67, hvor Finansudvalgets Formand, altsaa en Mand, som ret godt maatte vide Besked derom, udtaler, at der har været bevilget Penge i rigeligt Maal, men Ministeriet har ikke brugt dem. Det ærede Medlem — jeg maa maaske lige læse dette lille Stykke op — udtaler sig saaledes: „Men da vi i Forfjor bevilgede 2,230,000 Kr., anskaffede Administrationen kun for 1,380,000 Kr. Hvorfor tage de Herrer, som staa i Spidsen for Administrationen, det høje Ministerium og Jærnbanebestyrelsen, ikke kraftigere fat, naar de have Pengene rede?“

Jeg vil hævde, at naar der mangler Materiale, og man vil skyde sig ind derunder, saa ligger Skylden hos Ministeriet og ikke her i Folketinget. Jeg vil nu i ethvert Tilfælde henstille til den højtærede Minister at tage de her omtalte Forhold og i det hele taget de Forhold, som bleve omtalte af Udvalgets Medlemmer eller af et Flertal af Udvalgets Medlemmer, under nærmere Overvejelse for at se, om man ikke kunde faa administreret denne Lov paa en saadan Maade, at der for Fremtiden kunde komme til at herske noget mere Tilid over for Ministeriet, end Tilfældet vil være, hvis denne Lov vedblivende administreres paa samme Maade som hidtil.

Der er et Forhold, som jeg ogsaa ønsker at omtale, medens jeg er ved Jærnbannerne, nemlig de mange Ulykkestilfælde, som ske rundt omkring paa de danske Statsbaner. Der gaar snart ikke en Dag, uden at vi læse i Bladene, at saa er den saa den Konduktør, Portør eller anden Mand kommen til Skade, dræbt o. s. v. og det er dog ret uhyggeligt. Min ærede Partifælle for Københavns Amts 2den Valgkreds (Klausen) spurgte i Fjor Ministeren, om Statsbanerne havde deres Personale forsikret, og den daværende Indenrigsminister, den nuværende Konseilspræsident, svarede, at, saa vidt han vidste, havde Statsbanerne nu ulykkesforsikret deres Personale. Denne Udtalelse faldt den 22de Oktober 1896. Den daværende Indenrigsminister var nu alligevel ikke rigtig underrettet der. Statsbanerne have ikke ulykkesforsikret deres Personale. Fra Statsbanernes, fra Administrationens Side ydes der intet som helst til Personalets Ulykkesforsikring ud over dette; at for de pensionsberettigede træder Pensionen til, og har vedkommende ikke været saa længe i Tjenesten, at de kunne komme ind derunder, kan der paa de aarlige Finanslove gives dem en Understøttelse, men ud over denné som bekendt ganske lille Sum er der intet til dem. Derimod har Statsbanernes Personale ulykkesforsikret sig selv indbyrdes, idet de have en Ulykkesforsikringsforening, som tæller henvend 2,000 Medlemmer. Denne Forening søgte for 2 Aar siden et Statstilskud, og Aaret efter stod Indenrigsministeren, den nuværende Konseilspræsident, og sagde, at han kendte ikke noget til disse Forhold. Det er ganske ejendommeligt, og endnu mere ejendommeligt er det, at endnu den Dag i Dag, to Aar efter, har Bestyrelsen for denne Ulykkesforsikring ikke faaet noget Svar paa deres Henvendelse, hvad der efter min